

Tandori Dezső

Egy Jékely-válogatás során

Viszonylagos a költő öregsége!
 Ötven voltam, mikor a rendszerváltás...
 Vagy közelgett már. S ezt hittem: ily végre
 ily sok élet-időt meg nem csinált más.

Rádás minden. S nem, mert büszke voltam,
 csak nyolcévesen akartam, hogy író...
 Tizennyolccal több iskoladíj-bíró,
 N. N. Á., Lengyel Balázs bírálókkal.

Fordítások: Musil, Goethe, a litván
 nép első eposza, és Heine, Kafka,
 Salinger... éltem így, nem is gyanítván,
 hogy időbecsülésem jaj, mi gyatra.

Nem az, hogy Rilke jött még, lényegi,
 és Doderer és Parzival, mesélők,
 de hogy még hányan másfelet megélők,
 velem, évtizedet. S most Jékely,

verseit válogatom, ó, egek, mi
 rövid kort hagytatok neki, a hetvent
 épp hogy közelítette... mint én itt lent,
 azt érzem, vagyok szinte még gyereknyi,

holott mit élt ő, férfi-életet,
 s én is megannyi igyekezetet...

Nemes Nagy Ágnes

Nemes Nagy vállán ki volt a madár,
 mi volt, tölgyfa, de őserdőbeli,
 és az ifjúság tarkán visszajárt,
 nem pihent el, holtan kísérteni.

Trisztánként csattogott vizes csuha,
 jött a veréb, sosem reppent tova.

Lengyel Balázs is meséli, nevelt
verebet, gólyát. Lakásunk lakóját
hányszor hívták így: Szpéró, Kicsi Telt,
Samu, Pipike, Éli, Zordon Kárpát,

Csucusu, Icsi, voltak vagy negyvenen,
most egy sánta kis veréb van velem,

velünk. Kétnaposan hullt ki. Nevelték
a szív géniuszai, B. Anna s férje,
és most vele – Potyival – mintha élne
mind, aki a porban por sem rég.

Potyí – vagy Tündér Józsi, feleségem
most nevezte el éppen,
mert olyan, mint a látó álmodás,
és mint a kis hímveréb-vadulás.

Ne legyen tőle már szabadulás!

W. S. Mester sírja körül a szél

Hogy szél-e? Vagy valami sztélé széle? Emlék-kő levegő?
S még ez jön elő, belőle:

Lassan csak el is felejttem,
mit tudom én, a mit.
Kellene akkor kifejeznem
rá a részleteit?
Virágnak? Mit a magvak
a színes légből végül kirágnak?

Saját sírom körül a szél
még csak a semmit rágja.
Magáé, mestereké csak virágja,
nekem meg kell itt elégednem
a jelenléttel, jeltelenebb-
ben.

De nem, nem.
Ugyan meg nem csaltalak,
eljövendő nincs-alak,
te, olyan TD,
aki se kezdeté már, se végé.

Voltam W. S. – – – nem lehettem! – eléggé.